



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **D. D.**, narozen X
státní příslušník Gruzie
t. č. bytem X
adresa pro doručování: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č. j. OAM-804/ZA-ZA11-ZA22-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o oddělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany z

důvodu, že v zemi původu dne 24. 2. 2016 zavinil autonehodu, při které byl zraněn dvanáctiletý chlapec, jehož otec začal žalobci vyhrožovat a poté jej i fyzicky napadat, avšak protože se jednalo o policistu, žalobce se nedovážil na něj podat trestní oznámení, naopak sám kvůli rvačce s touto osobou skončil 28 dnů ve vazbě. Žalovaný však tyto skutečnosti neshledal jako důvody pro udělení azylu, ani neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť na základě shromážděných podkladů vyhodnotil Gruzii jako bezpečnou zemi, a proto žádost zamítl.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce namítal porušení ustanovení § 2, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť měl za to, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytné k okolnostem případu, a zároveň si neopatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Dle žalobce jednal žalovaný v rozporu se základními zásadami správního řízení a nepostupoval tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Povinností žalovaného bylo zjistit všechny podstatné okolnosti a přihlížet k tomu, co vyšlo v řízení najevo, to však neučinil, ke všem rozhodným skutečnostem nepřihlédl a v důsledku toho zjistil skutkový stav neúplně. V návaznosti na to žalobce shrnul důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, o kterou žádal z obavy před jednáním strany známého, jehož syn byl zraněn při autonehodě zaviněné žalobcem. Tento známý žalobci vyhrožoval, opakovaně ho fyzicky napadal a chtěl po něm peníze. Žalobce ve snaze uhradit chlapcovu léčbu prodal svůj dům, avšak trestní oznámení na otce zraněného chlapce nepodal, protože to byl policista, navíc při jednom z konfliktů, který skončil rvačkou, žalobce skončil na 28 dnů ve vazbě a byl obviněn z napadení pracovníka státního orgánu. Právě z těchto důvodů žalobce obává se návratu do země původu.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž argumentace podporující tento žalobní bod se v zásadě mísila s výše uvedenými důvody nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
4. Žalobce rovněž namítal porušení § 14a zákona o azylu, neboť měl za to, že kvůli nebezpečí vážné újmy v zemi původu by splňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Nedomnívá se, že by v jeho případě bylo možno považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na závěry napadeného rozhodnutí, které shledal za zákonné a podepřené dostatečně zjištěnými skutečnostmi. Nesouhlasil s námitkou, že by v řízení nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, naopak se žádostí odpovědně zabýval, leč žalobce neuvedl azylově relevantní důvody, ani neprokázal, proč v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný naopak s poukazem na shromážděné podklady zdůraznil, že Gruzie splňuje kritéria hodnocení bezpečné země původu, přičemž v takovém případě bylo na žalobci, aby vyvrátil, proč tomu tak v jeho případě není. Žalovaný vyslovil názor, že se žalobce podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany spíše snaží vyřešit svoje osobní spory s otcem zraněného chlapce, aniž by se k tomu pokusil využít prostředků státní ochrany v zemi původu. Namísto toho však zvolil vycestování a následné podání žádosti o mezinárodní ochranu, a tedy bylo na něm prokázat, proč prostředky

ochrany v zemi původu využít nemohl. K otázce doplňkové ochrany žalovaný dodal, že v případě vyhodnocení bezpečné země původu se neposuzuje, zda by žadatel mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo zda mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, jejichž zkoumání je zjevně nadbytečné. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce došlo jednoznačně k naplnění důvodů pro zamítnutí jeho žádosti, a proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

III. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
7. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 9. 2019 v přijímacím středisku cizinců zastávka, kde se prokázal platným gruzínským cestovním pasem. Prohlásil, že do České republiky přicestoval letecky z Gruzie letecky dne 13. 7. 2019, hlásí se ke gruzínské národnosti, je pravoslavného vyznání, o politiku se nezajímá. V době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo vůči žalobci vedeno řízení o správním vyhoštění.
8. Dne 13. 9. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor, v němž na dotaz, proč žádá o mezinárodní ochranu až v září, když do Česka přicestoval již v červenci, žalobce uvedl, že dostal výjezdní příkaz a nevěděl, jak si svůj pobyt legalizovat, nicméně se chtěl vrátit do Gruzie a tam si legalizaci pobytu prodloužit. Na dotaz, co mu v tom bránilo, odpověděl, že neměl peníze na cestu, a kdyby vycestoval do Gruzie, tak by se stejně hned vrátil. Připustil, že všechno je spojeno s penězi. V České republice chtěl začít legálně pracovat, vyhoštění dostal až poté, co pracovat začal a co byl kontrolován, a teprve tehdy se dozvěděl, že k práci potřebuje povolení. K důvodům vycestování z Gruzie (jež označil současně za azylové důvody) uvedl, že měl nehodu v autě, ve kterém s ním seděl dvanáctiletý syn jeho příbuzného. Chlapec byl hodně zraněný, žalobce proto prodal svůj dům, aby se chlapec mohl jet léčit do Turecka, avšak úplně se nevyléčil. Otec zraněného chlapce žalobci vyhrožoval, ten nechtěl větší konflikt, a proto odešel. K nehodě mělo dojít dne 24. 2. 2016, k výhrůžkám mělo docházet od dubna 2016, měly spočívat v tom, že otec zraněného chlapce žalobci vyhrožoval, že jestli nepodnikne vše, aby chlapce postavil na nohy, tak skončí ve stejném stavu. Žádal o odvoz chlapce do Německa, ale to nebylo v žalobcových možnostech. Žalobce se pokoušel řešit situaci i přestěhováním se z Tbilisi do Batumi, kde žije jeho sestra, ale i tam si jej otec zraněného chlapce našel. Jednou došlo i k fyzickému napadení a musela zasahovat policie. Tehdy se poprali v Batumi a žalobce byl po příjezdu policie 28 dnů zadržen kvůli obvinění z napadení policisty, ale během vyšetřování se přišlo na to, že se žalobce pouze bránil, a proto byl propuštěn. K dotazu ohledně obrácení se na polici žalobce připustil, že by se na policii obrátit mohl, pokud by to stihl, ale otec zraněného chlapce mu pořád vyhrožuje a žalobce má strach, že by to nestihl, naopak se obává, aby otci zraněného chlapce neublížil tak, že on sám (žalobce) skončí ve vězení. Stížnost na postup policie nebo obrácení se na nadřízené složky by dle žalobce nic nevyřešily.
9. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný shromáždil podklady pro posouzení situace v Gruzii, konkrétně studii ze dne 3. 7. 2018 nazvanou jako *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, studii ze dne 30. 4. 2019 nazvanou *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu*. Dle údajů obsažených v těchto podkladech je Gruzie hodnocena jako země, která je od roku 1994 signatářem základních lidskoprávních úmluv

(mj. též Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Poslední ozbrojený konflikt proběhl v roce 2008 s Ruskem, v důsledku toho jsou na centrální vládě fakticky nezávislé oblasti Abcházie a Jižní Osetie fakticky spadají pod kontrolu Ruské federace. V Gruzii obecně ani soustavně nedochází k pronásledování z důvodu politických práv, ani k trestům či k hrozbě svévolného násilí. Dle gruzínských zákonů nelze udělit trest smrti. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu nejsou v případě návratu v Gruzii nijak postihováni, pouze pokud došlo k jejich návratu v důsledku vyhoštění, tak gruzínská policie shromažďuje údaje o důvodech vyhoštění pro statistické účely. V Gruzii existuje reálná možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, efektivita vyšetřování je takovém případě ovlivněna mnoha faktory, obecně nelze říci, zda by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU, v případě nečinnosti policie či protiprávního jednání policistů se lze obrátit se stížností na Generální inspekci policie, v případě nečinnosti státních zástupců či jejich protiprávního jednání se lze obrátit se stížností na Generální inspekci Hlavní prokuratury Gruzie. Prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Nedostatky v oblasti lidských práv jsou spatřovány v nedostatečně nezávislém a nestranném soudnictví, v porušování soukromí a násilí vůči osobám z komunity leseb, gayů, bisexuálů a transgender osob, v souvislosti s posledním volbami byl pozorován velký vliv oligarchů.

10. Dne 2. 10. 2019 byl žalobce s výše uvedenými podklady seznámen a byl vyzván, aby sdělil, zda jim porozuměl, zda se k nim chce vyjádřit a zda navrhuje jejich doplnění. Žalobce nic z uvedeného nenavrhl. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí.

IV. Dosavadní vývoj soudního řízení a průběh jednání

11. Soud o žalobě poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 9. 3. 2020, č. j. 52 Az 35/019 - 19 (dále jen „první rozsudek ve věci“), jímž žalobu zamítl. První rozsudek ve věci byl na základě kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 Azs 13/2020 - 63 (dále též jen „zrušující rozsudek“). Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že první rozsudek ve věci je nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění se zcela míjí s tím, k čemu směřovaly uplatněné žalobní body, neboť závěry odůvodnění výslovně míří k otázce naplnění azylově relevantních důvodů či se zabývají otázkou možného doplnění doplňkové ochrany, nijak ovšem neřeší klíčovou podmínku aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy zda lze Gruzii v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi původu. Skutečnost, že v odůvodnění prvního rozsudku ve věci bylo na několika místech užíváno úsloví o bezpečné zemi původu, neshledal Nejvyšší správní soud za dostačující, neboť toto úsloví bylo uváděno zcela výlučně v souvislosti s hodnocením naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, avšak ve vztahu k zákonnosti zamítnutí žádosti dle § 16 odst. 2 zákona o azylu žádný závěr učiněn nebyl. Hodnocení zjištěných skutečností může být z povahy věci odlišné na straně jedné při posuzování otázky pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněného strachu z pronásledování, resp. důvodných obav z návratu do země původu, a na straně druhé při posuzování bezpečnosti země původu z hlediska osoby žadatele v případě státu, který jinak Českou republiku za bezpečnou zemi původu považuje. Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že je na zdejším soudu, aby se

v dalším řízení v návaznosti na uplatněné žalobní námitky řádně zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí v tom směru, zda je Gruzie v případě žalobce bezpečnou zemí původu ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu.

12. Soud v dalším řízení pro vrácení věci Nejvyšším správním soudem vyzval účastníky k vyjádření.
13. Žalobce sdělil, že je třeba znovu posoudit otázku, zda lze Gruzii považovat ve vztahu k žalobci za bezpečnou zemi původu. Dle jeho názoru žalovaný pochybil, nezahrnul-li do své úvahy informace, které jsou obsaženy ve spisu, a které svědčí ve prospěch žalobce. V této souvislosti poukázal na závěry zprávy Human Rights Watch hovořící o absenci nezávislého systému dohledu nad jednáním ze strany policie a možnosti podat stížnost proti jejímu nezákonnému jednání. V tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se s těmito shromážděnými informacemi dostatečně nevypořádal. Proto se bude třeba zabývat otázkou, zda v Gruzii existuje dostatečně účinná ochrana proti jednání policie a zda tam nehrozí reálné nebezpečí zneužití pravomoci policie proti žalobci vzhledem k jeho azylovému příběhu, přičemž tato úvaha by měla být učiněna na základě doplněných podkladů zaměřených právě na otázku postavení osob namítajících zneužití pravomoci policie proti těmto osobám. Dle žalobce přitom nedostatek těchto podkladů nelze zhojit, a proto by soud měl napadené rozhodnutí zrušit.
14. Žalovaný sdělil, že i nadále trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného žalobce nijak nevyvrátil, že by v jeho případě nebylo možno vůči němu považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu, neboť svá tvrzení nijak nedoložil, ačkoliv je to on, kdo musí vyvrátit, že Gruzii nelze považovat za bezpečnou zemi původu. V podstatných bodech pak žalovaný odkázal na nosné závěry napadeného rozhodnutí a předchozího vyjádření k žalobě.
15. Při jednání zástupce žalobce zdůraznil, že nebezpečí, které mu v zemi původu hrozí a na které od počátku upozorňoval, nepramenilo z jednání soukromé osoby, ale právě z jednání policisty. Proto bylo nutno dostatečně prokázat, zda vůči žalobci lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Této okolnosti se týkaly i výtky obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Otázku bezpečnosti země původu by přitom měl zjistit žalovaný, který by sám v tomto směru měl učinit individualizovanou úvahu. Jelikož v napadeném rozhodnutí toto schází, je třeba jej považovat za nepřezkoumatelné.
16. Zástupkyně žalovaného při jednání zdůraznila, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až teprve v době, kdy mu byl udělen výjezdní příkaz a kdy měl povinnost vycestovat, dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Žalobcem odkazované problémy se týkají vztahů s jeho příbuzným. Skutečnost, že se jedná o policistu, žalobce zmínil až později. Inkriminovaná nehoda se stala 24. 2. 2016 a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo učiněno až 29. 9. 2019, tedy s velkým časovým odstupem a navíc v návaznosti na obdržení výjezdního příkazu. Dále zdůraznila, že žalobce měl možnost obrátit se na bezpečnostní složky či ombudsmana, ale nevyužil toho. Dokonce při pohovoru uvedl, že o této možnosti věděl, ale že jí nevyužil mimo jiné i proto, že by člověku, který mu měl vyhrožovat, sám neublížil tak, že by skončil ve vězení. Není tedy zřejmé, zda jeho zadržení na dobu 28 dnů skutečně souviselo s tím, že by otec zraněného chlapce zneužil pravomoci policisty.

V. Nové posouzení věci krajským soudem

17. Soud při přezkumu musel zohlednit článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice), Česká republika však tuto transpozici neučinila, a proto má zmiňovaný článek přímý účinek a je třeba jej aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť žádost o mezinárodní ochranu byla podána po datu 20. 7. 2015 (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud proto vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku. Současně však žalobu přezkoumával toliko v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.).
18. V návaznosti na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního se soud předně zaměřil na zkoumání klíčové otázky, zda v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu:
19. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu „[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
20. Podle § 2 písm. k) zákona o azylu (implementující koncept procedurální směrnice) „bezpečnou zemí původu je stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
21. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu „[m]inisterstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.“
22. Podle § 2 bod 7 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění novely č. 68/2019 Sb. (dále jen

„prováděcí vyhláška“) „Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.“

23. Z výše uvedeného vyplývá, že zákonná úprava (§ 84 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s § 2 bod 7 prováděcí vyhlášky) zakotvuje domněnku, že Gruzie je bezpečnou zemí původu, s výjimkou oblastí Abcházie a Jižní Osetie. Z této premisy vycházel i žalovaný (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). K aplikaci dotčených ustanovení se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 1 Azs 43/2020 – 24, bod 25, kdy vyložil: „*Jak je zdůrazněno v preambuli procedurální směrnice, označení třetí země jako bezpečné země původu nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země. Hodnocení, z něhož toto označení vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledováni, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými. Proto je důležité, aby v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, nebylo označení této země jako bezpečné považováno za směrodatné.*“ Z uvedeného lze dovodit, že i vůči Gruzii je tedy přístup k plnému meritornímu přezkumu omezen pouze na situace, nemá-li žadatel vazby k regionům Abcházie a Jižní Osetie, a pokud nikoliv, pak správní orgán (v rámci prvotního kvazi-meritorního přezkumu) zhodnotí, zda žadatel prokázal, že zrovna v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nelze, tedy že vůči němu Gruzie nesplňuje některou z podmínek stanovených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
24. Žalobce v průběhu řízení před žalovaným (ani později v řízení před soudem) nikdy netvrdil, že by měl jakékoli vazby na regiony Abcházie nebo Jižní Osetie, které jsou situovány na severu země při hranici s Ruskou federací. Žalobce ve svém azylovém příběhu, který přednesl v rámci výsledku dne 13. 9. 2019, označil za své bydliště hlavní město Tbilisi (na jihovýchodě země) a následně město Batumi (na jihozápadě při pobřeží Černého moře), tedy oblasti na opačné straně země než zmiňované problematické regiony. Ani z gruzínského cestovního dokladu, jimiž se žalobce legitimoval vůči žalovanému (a jejichž kopie je založena ve správním), nelze dovodit žádná spojitost mezi bydlištěm žalobce a zmiňovanými problematickými regiony. Není tedy naplněna hypotéza § 2 bod 7 prováděcí vyhlášky ohledně vztahu k části země, která za bezpečnou považována není, a proto je třeba vycházet z premisy, že Gruzie bezpečnou zemí je. V souladu s § 16 odst. 2 zákona o azylu tedy bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal, že zrovna v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nešlo; v opačném případě žalovaný neměl v zásadě jinou možnost než jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou.
25. Žalobce ovšem neunesl ani břemeno tvrzení. Žalobce již v úvodu pohovoru ze dne 13. 9. 2019 uvedl, že se do Gruzie chystal kvůli výměně dokladů (a poté se hodlal vrátit zpět do České republiky). Hodlal-li žalobce do země původu – třebaže pouze na krátkou dobu – dobrovolně vycestovat a dokonce využít služeb tamních státních orgánů, pak je přinejmenším velmi pochybné, že by ze strany týchž orgánů ve vztahu ke své osobě pociťoval nějaké reálné nebezpečí v případě vstupu na gruzínské území.
26. Nicméně hlavní důvod, který žalobce ve vztahu k obavě z návratu do Gruzie uváděl, byl jeho osobní spor s člověkem, jemuž měl žalobce při autonehodě (ke které mělo dojít 24. 2. 2016) zranit syna, a tento člověk měl žalobci následně vyhrožovat. Dle

soudu však toto nelze považovat za tvrzení ohledně možnosti represe ze strany gruzínských orgánů veřejné moci. Skutečnost, že člověk, jenž žalobci vyhrožoval, se živil (či živil) jako policista, sama o sobě nenásvědčuje nic o přístupu gruzínských bezpečnostních složek či tamních jiných orgánů veřejné moci vůči žalobci (podobně jako např. setkání s autem se zatemněnými skly nelze bez dalšího považovat za pronásledování policií, srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021, č. j. 2 Azs 180/2020 - 20). Soud přitom nemůže souhlasit s argumentací žalobceva zástupce, že by žalobceva tvrzení od počátku směřovala k tomu, že by nebezpečí hrozící mu údajně v zemi původu měla pramenit z činnosti gruzínské policie. Z kontextu žalobcovy výpovědi ze dne 13. 9. 2019 je naopak zřejmé, že jako riziko vnímal právě možnost opětovného setkání se s člověkem, jemuž měl při autonehodě v roce 2016 zranit syna, a nikoliv postup gruzínské policie či jiných bezpečnostních složek. Z žádných žalobcových tvrzení totiž nevyplynulo, že by otec zraněného chlapce při svých výhrůžkách jednal vůči žalobci z titulu policisty či přitom své funkce policisty jinak využíval. Skutečnost, že otec zraněného chlapce pracuje jako policista, žalobce uváděl toliko pro vysvětlení svého počínání, proč se on sám na policii v případě výhrůžek neobrátil. Zároveň však žalobce netvrdil, že by gruzínská policie (či jiná bezpečnostní složka) vůči němu zneužila své pravomoci či jej podrobila represím mimo rámec zákona. Jediný okamžik, kdy se žalobce zmiňoval o reálném zákroku gruzínské policie, byl údajný zásah při rvačce mezi ním a otcem zraněného chlapce, a následné zadržení žalobce po dobu 28 dnů. Zásah policie při rvačce však lze považovat za zcela běžný úkon policie směřující k udržení veřejného pořádku, z něhož rozhodně nelze automaticky dovozovat účelové „zaujetí“ proti žalobci či naopak účelové „protěžování“ otce zraněného chlapce, natož nějaké státem provozované systémové násilí. I v České republice může v případě účasti ve fyzickém konfliktu (zejména na veřejném prostranství) dojít k zadržení policí a následnému omezení na osobní svobodě v cele předběžné zadržení po dobu 48 hodin do předání soudu (srov. čl. 8 odst. 3 Listiny; § 76 odst. 1 věta druhá trestního řádu). Uváděl-li žalobce, že byl zadržen po dobu 28 dnů, pak toto uváděl pouze obecně, aniž by jakkoli blíže zmínil, proč jeho omezení jeho osobní svobody trvalo tak dlouho a zda o jeho přípustnosti v mezidobí rozhodoval gruzínský soud či nikoliv. Soud proto zcela souhlasí s argumentem žalovaného, že žalobce nikdy neuvedl žádná relevantní tvrzení, na základě nichž by bylo možno usuzovat, že by omezení žalobce na svobodě po dobu 28 dnů jakkoli souviselo s příslušností otce zraněného chlapce k policii. Naproti tomu z žádných žalobcových tvrzení nevyplynulo, že by otec zraněného chlapce při svých výhrůžkách vůči žalobci jednal z titulu policisty či přitom své funkce policisty jinak využíval. V tomto směru jde toliko o nepodložené spekulace (při líčení azylového příběhu nadto ani výslovně neuvedené a spíše jen naznačené), že by mezi osobními výhrůžkami činěnými člověkem zaměstnaným u policie a mezi výkonem policejní pravomoci měl být dána příčinná souvislost. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce nejenže nikdy dostatečně neprokázal, ale dokonce ani dostatečně netvrdil žádné relevantní okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že konkrétně ve vztahu k osobě žalobce nelze na Gruzii nahlížet jako na bezpečnou zemi původu. Nebyla tedy splněna podmínka, jež by bránila naplnění hypotézy § 16 odst. 2 zákona o azylu (viz bod 19 výše). Za této situace žalovaný v podstatě ani neměl jinou možnost, než žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou.

27. Doplnil-li navíc žalovaný dokazování studií ze dne 30. 4. 2019, z níž dovodil, že i přes dílčí nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod zde nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, a obecně zde existují prostředky právní ochrany proti postupu policie či bezpečnostních složek (státní zastupitelství, ombudsman), a tato zjištění žalovaný následně konfrontoval s tvrzením žalobce, že se kvůli konfliktu s otcem zraněného chlapce ani nepokoušel obrátit na policii, pak dospěl ke zcela správnému závěru, že i v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu (viz zejm. třetí odstavec na str. 3 napadeného rozhodnutí). Připomněl-li žalovaný navíc celkový kontext případu, tedy že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s velkým časovým odstupem (více než tři let) od autonehody stojící na počátku jeho konfliktů s otcem zraněného chlapce, a navíc v době udělení výjezdního příkazu, pak nelze jinak než souhlasit s jeho hodnocením, že žádost byla zjevně podána účelově s cílem vyhnout se povinnosti opustit území České republiky, a nikoliv s cílem vyhnout se vstupu na území Gruzie. Tím spíš nelze uvažovat o tom, že by žalobce jakkoli prokázal, že v jeho případě Gruzii nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a tím spíš byly splněny předpoklady k postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost.
28. Soud souhlasí s žalobcem potud, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečně není vysloven žádný hodnotící názor vůči informacím ohledně absence nezávislého systému dohledu nad jednáním ze strany policie, o nichž se zmiňují žalovaným shromážděné podklady o situaci v Gruzii (čerpající mj. i z žalobcem zmiňované zprávy Human Rights Watch). Zároveň je však třeba dodat, že takový hodnotící názor v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně obsažen být nemusel. V této souvislosti je třeba opět připomenout režim posuzování žádosti, který je založen na výchozím předpokladu, že Gruzie (s výjimkou regionů Abcházie a Jižní Osetie) má status bezpečné země původu [§ 2 bodu 7 prováděcí vyhlášky ve spojení s § 2 písm. k) a § 86 odst. 4 zákona o azylu], a proto pochází-li žadatele o mezinárodní ochranu z Gruzie (mimo problematické regiony), pak je na něm, aby tvrdil a prokázal, že v jeho případě Gruzii za takovou zemi považovat nelze, jinak se jeho žádost zamítne jako zjevně nedůvodná (§ 16 odst. 2 zákona o azylu). Proto neuváděl-li žádná konkrétní tvrzení o tom, že by byl nějak konkrétně omezován v právu bránit se proti nezákonnému jednání gruzínských bezpečnostních složek či v možnosti se na ně obracet v případě ohrožování jinou fyzickou osobou (v tomto směru žalobce pouze paušálně uvedl, že „by to k ničemu nebylo“), pak tato problematika nebyla ani vnesena do řízení o žádosti a žalovaný jí tudíž nebyl povinen věnovat zvláštní pozornost. Z tohoto hlediska nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V této souvislosti je třeba poukázat též na aktuální rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, který setrvale dospívá k závěru, že Gruzii lze považovat za zemi, v níž je ochrana jejích státních příslušníků zajištěna dostatečně (viz například unesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 1 Azs 342/2019 - 45, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 271/2017 - 45, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018 - 44, nebo ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018 - 27, ze dne 2. 9. 2020, č. j. 1 Azs 294/2019 - 49, ze dne 17. 6. 2020, 6 Azs 62/2020 - 27, nebo ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30).
29. Pro úplnost soud uvádí, že ani ke dni vyhlášení svého rozsudku (srov. bod 17 výše) neshledal žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že Gruzii (bez ohledu na žalobcova tvrzení) nelze považovat za bezpečnou zemi původu. Zde soud naopak

znovu poukazuje na konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu zmiňovanou v předchozím odstavci.

30. Lze tedy shrnout, že klíčový závěr napadeného rozhodnutí, že i vůči osobě žalobce je možno na Gruzii nahlížet jako na bezpečnou zemi původu, je správný.
31. Ke zbývajícím žalobním bodům soud uvádí následující:
32. Za důvodnou nelze považovat námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, která je formulována velmi všeobecně. Kromě tvrzení, že je povinnosti správního orgánu své rozhodnutí řádně odůvodnit ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a všeobecného vyjádření nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, není v žalobě uvedeno v podstatě nic, z čeho by bylo možno dovodit, jaké konkrétní skutečnosti považuje žalobce za nezohledněné či zcela opomenuté. Až teprve v podáních učiněných po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo upřesněno, že nepřezkoumatelnost je spatřována především v nedostatečném vypořádání se s informacemi o nedostatečných dohledových mechanismech, které byly uváděny v žalovaném obstaraných podkladech. K této otázce se však soud podrobně vyjádřil v odstavci 28 výše, na nějž odkazuje i v souvislosti s vypořádáním tohoto žalobního bodu.
33. Nedůvodná je rovněž všeobecně formulovaná námitka, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav a že nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem. Ani zde žalobce podrobněji neuvedl, v čem měla jím tvrzená neúplnost spočívat a jak by měl správně zjištěný skutkový stav vypadat, případně jaké konkrétní skutečnosti byly pominuty a jaký odlišný skutkový závěr jimi měl být zjištěn. Pouhé připomenutí a zopakování azylového příběhu (zranění chlapce nezletilého chlapce při autonehodě a následné opakované výhrůžky jeho otce pracujícího jako policista) bez uvedení jiných konkrétních souvislostí samo o sobě nemůže představovat dostatečnou oporu pro tvrzení, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se žalobcem popsaným příběhem zabýval, avšak neshledal, že tento azylový příběh nasvědčoval tomu, že by v případě nebylo možno hodnotit Gruzii jako bezpečnou zemi původu. Zde soud v podrobnostech znovu odkazuje na předchozí odstavce tohoto rozsudku (viz zejména body 25 až 27 výše).
34. Nedůvodným je též žalobní bod, že si žalovaný v rozporu s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu neopatřil dostatek podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí. Soud opětovně připomíná, že v situaci, kdy žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu [§ 2 bodu 7 prováděcí vyhlášky ve spojení s § 2 písm. k) a § 86 odst. 4 zákona o azylu], je především na tomto žadateli, aby tvrdil a prokázal, že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi původu pokládat nelze. Proto byla-li tvrzení žalobce o hrozícím nebezpečí omezena toliko na příběh o výhrůžkách ze strany člověka, jemuž měl žalobce při autonehodě zranit syna a jenž se shodou okolností živil jako policista, aniž by současně bylo vysvětleno, jak by příslušnost tohoto člověka k policii měla souviset se zadržením žalobce kvůli rvačce na dobu 28 dnů, pak zde zcela absentují relevantní tvrzení zpochybňující status Gruzie jako bezpečné země původu. Za této situace nelze žalovanému jakkoli vytýkat, že si neopatřil dostatek podkladů podporující závěr vyslovený v napadeném rozhodnutí.

35. Namítal-li žalobce porušení § 14a zákona o azylu, pak je sice pravdou, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není konkrétní pasáž zabývající se výslovně otázkou udělení doplňkové ochrany z důvodu nebezpečí vážné újmy, nicméně došlo-li k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, pak ani nebyl dán prostor k podrobnějšímu řešení otázky doplňkové ochrany. To vyplývá z dikce § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle něhož „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. **Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.**“ Připomenout lze rovněž závěr vyslovený na str. 4 v bodě 10 zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž bylo zdejšímu soudu vytýkáno, že v prvním rozsudku ve věci učinil hodnotící závěry mj. i k otázce možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, což ovšem v případě aplikace § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu (na němž je postaveno napadené rozhodnutí) není namístě.
36. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení aplikoval ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. února 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce